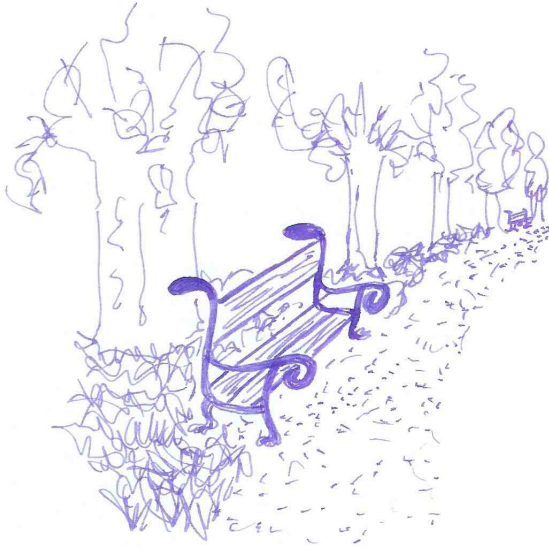

Ján Kuis
MONŠTRUM

I.

Vstal som skoro ráno a keďže sa mi raňajky vždy lepia v ústach, dal som si len piškóty s mliekom. To je jedno z mála jedál, ktoré som skoro ráno schopný zjesť. Obvykle nevstávam takto skoro, to iba dnes. Dnes treba niečo vykonať. Obliekol som sa a zišiel som na Hlavné námestie. Prešiel som ho celé a zastal až pri banke. Vždy v pondelok o ôsmej si vyberie peniaze. A dnes to nebude inak. Sadol som si na lavičku oproti.

Takú lavičku sme mali aj doma. Sedel som na nej, keď mi rodičia vtedy všetko iné okrem sedenia zakázali. Vlastne som mohol byť rád, že môžem sedieť. Odvtedy si dávam pozor a zamykám sa, keď niekoho vraždím. Sedel som v záhrade a držal som tú myš. Količky okolo končatín som už mal zabité v zemi a teraz som jednou rukou zápasil s priväzovaním nožičiek špagátikmi. Druhou som držal toho hilodavca. Už raz dávnejšie ma jedna pohryzla. Obyčajne som sa nikdy nezaoberal jedným typom zvierata dvakrát, ale v ten deň som si povedal, že keď už sa do pasce opäť chytila myš, pokúsim sa o bezproblémovú vraždu. No a vtedy vyšla mama. Najprv mi ani nevenovala pozornosť a ja, zaujatý korisťou, som si ju tiež ani nevšimol. Vyzeral som, že sa híram, no keď sa pozrela bližšie, vykričkla. Už o chvíľu som sedel pred mamou a otcom v obývačke. Vedeli, čo som

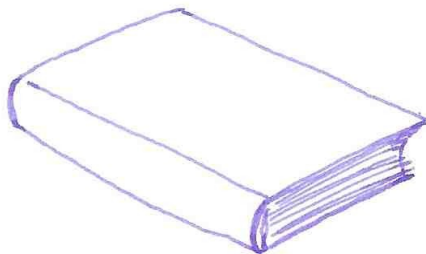

chcel spraviť. Bol som znechutený. Tváril som sa, že je mi to ľúto, ale bol som znechutený. Zakázali mi všetko, čo som mohol, už ani neviem, na ako dlho.

II.

Lars bol kocka. Bifľoš, šprt. Veľa kamarátov vo svojom detstve nemal. Bol tučný a ani v tvári nebol najkrajší. Jeho celkový vzhľad však nebol až taký odporný. Ale ľudia, ktorí ho už poznali, ho za takého považovali. Celý čas sa len učil do školy. Najhoršia časť roka boli pre neho prázdniny. Vtedy trávil väčšinu času v knižnici. Mal prečítanú strašnú spústu kníh.

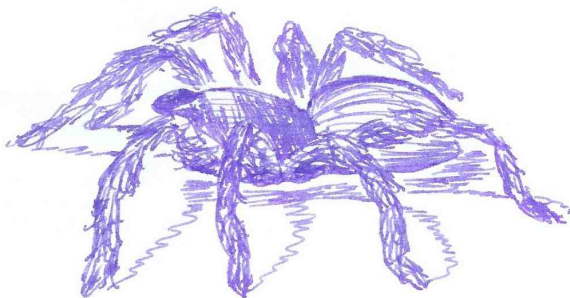
Nenávidel utorok, lebo vtedy bývala knižnica zatvorená. Niekedy na to zabudol a nepožičal si knihu dopredu. Taký utorok len spal, aby vydržal ďalšie dni dlhšie čítať. Deň, keď Lars zaujal, ešte len prišiel.

III.

Viete, prečo mám rád pavúky? Pavúky majú viac nôh ako bežný hmyz. A to je o to väčšia rozkoš. Navyše, možno ste si to aj sami všimli, že ak pavúkovi odtrhnete nožičku, začne sa celý mykať a triasť. Kým mravec je celý čas nudný. Najradšej mám také chlpaté veľké pavúky. To sú už hotové zvieratá.

Keď som sa ešte zamláda zaoberal hmyzom, pristihli ma po prvýkrát. Vtedy to bol otec a pohovor bol len s ním. Mal som len štyri roky, a tak na mňa až tak nekričal, skôr sa mi snažil vtĺcť do mojej inak nie až tak hľúpej hlavy, že život je zázrak a že ho treba chrániť, že ničenie je zlé, že sa za to dá ísť aj do basy a tak. Bol som malý, ale už vtedy som vedel, že stačí počkať a všetko prejde. Prešlo aj otcovo dobrosrdečné rozprávanie

o krásach života. Toto pristihnutie vzhľadom k otcovmu citlivému prístupu som ani nechápal ako niečo zlé. Otec bol milý a mal som ho rád. Mal som ho radšej ako mamu, a to sa bežne nestáva. Aspoň viete, aký musel byť super.

IV.

Larsa jedného leta zaujala kniha o Nostradamovi. Nostradamus vedel čo-to dopredu, ale jeho preklady sa vyskytuje na svete pár, a čuduj sa svete, líšia sa v sebe v detailoch. Načo sú potom také preklady, keď sú domotané a z pôvodného diela tam toho veľa nie je. Na nič. Lars si ich dlho čítal. A keď našiel rozdiely, bol znechutený. Ani nedočítal knihu. Lars mal oproti väčšine ľudí výhodu, že vedel po francúzsky a vo svojom živote prečítal už pár starších francúzskych kníh. Lars cestoval do najbližšieho mesta, kde sa nachádzali výtlačky pravého Nostradama. Verše okolo nášho roku si prepisoval na papier a potom cestou domov sa na nich díval a hútal, o čom by len mohli byť.

Lars po čase zaujal. Bolo to po prvýkrát v jeho živote. Vlastne po druhýkrát. Prvýkrát zaujal v prvý deň v škole. Takého exota už videl málokto. A staromódný štýl jeho matky k tomu len dopomohol.

Lars v ten deň všetkých prekvapil. Namiesto bežových tesilových nohavíc prišiel do školy v rifliach ako väčšina spolužiakov. Na nohách miesto topánok jeho starého otca sa vynímali nové. Aj sveter už nebol pletený, ale presne taký normálny. Lars sa síce cítil trochu nesvoj, ale aj tak bol rád.

Larsova rodina nebola najbohatšia. Slušne povedané. V skutočnosti to bola biedna rodina. Rodičia síce boli pracovití, ale veľa toho nezarobili. Všetko to začalo, keď jeho inteligentná mama počas štúdií prvého ročníka miestnej univerzity stretla Larsovho otca. Stretnutie ako sa patrí. A tak Larsova tehotná mama nechala štúdium a vzala si Larsovho otca. Aké romantické. Lars sa ani narodiť nechcel. Bol, mierne povedané, mierne prenosný. Jeho mama sa už do štúdia nepustila a len sa zamestnala ako predavačka. Otec robotník po problémoch s chrbticou si už len sledoval svoju prácu a na fušky popri nej nemal síl. Zarobili tak akurát. S jedlom nemali problémy, ale nazvyš nebolo.

O Larsových pomeroch spolužiaci vedeli, a tak hneď začali vyzvedať, odkiaľ Lars na to nabral. Lars vyhral. Futbalové zápasy bývajú nevyspytateľné. A tohtoročné finále malo byť jednoznačné, no nebolo. Nik by veru nečakal výhru outsidera. Iba jeden škaredý tučný šprt, ktorý ale o športe nevedel vôbec nič. Môžete tiež hádať, odkiaľ to Lars vedel. Jeden jediný verš ako naschvál skrýval meno víťaza. Naivné, a predsa to bolo

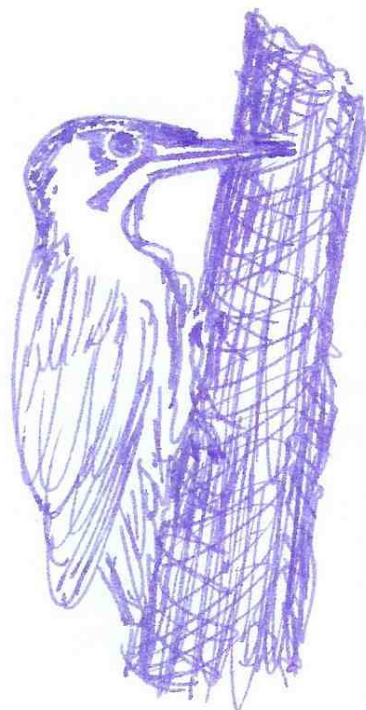
tak, Lars ľutoval, že nemal viac na vsadenie. Ale aj tak si dobre prílepiš. Okrem oblečenia a predĺženia knižničného preukazu mu ešte aj čo-to zvýšilo. Lars naozaj zaujal, no niektorí ho aj tak považovali iba za šťastného šprta.

¶.

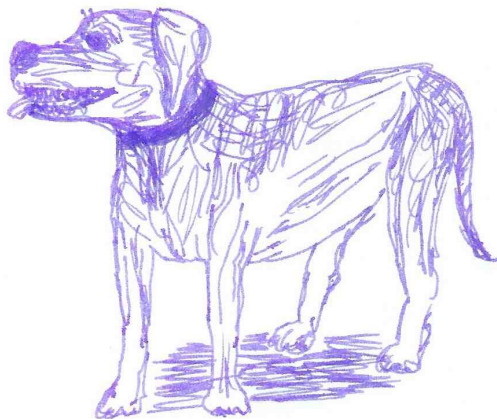
Posledné pristihnutie bolo o to horšie, že som si už dával pozor. Nepracoval som doma. Ale tá obeť si žiadala krutú smrť. Deň čo deň na mňa štekala. Raz ma tak nalákala, až mi uletel dátel', na ktorého som sa pol roka tešil. Dátle majú tvrdý, ale nesmierne citlivý zobák,

Ako sa však pri bolesti tvária, som nezistil. Ten pes ma naštvá. Bola to sviňa a nie pes.

Volal sa Bandy. Fuj, to bolo meno. Vyčkal som, kým sa zvečeri. Problém bol aj v tom, že som musel byť do polnoci doma. Asi okolo desiatej sa začal môj plán. On začal už skôr, a to prípravou materiálu na bezproblémový priebeh. Pes bol fakt sviňa. Dokonca aj býval za plotom. Ten deň bol ako prekľiaty. Mal som v pláne si to užiť.

Prišiel som k Bandy. Niečo tušil, a tak ani nebrechal zúrivo. Potom len stíchol a skoro zaliezol. Prestrčil som cez oko plota šíp a natiahol luk. Bál som sa, že ho netrafiť. Trafil som ho hneď za prednú labku. Silno zakročkal, a tak som chvíľu tľpol. Nik neprišiel, tak som začal namotávať povraz, ktorý bol privityazaný o šíp. Pomaly som prítahoval oštipanú a už som si predstavoval, ako mu dávam dolu kožu z tváre. Verili by ste, že ak stiahnete kožu z tváre, tak pod viečkami okrem očí už nič nie je? Bandy, aj keby chcel zavrieť oči, už by nemal čím.

Bol som až príliš zahĺbený do svojich predstáv. Zrazu ma čosi schmatlo za krk. Chvíľu som sa metal, ale nemalo to význam. Bol to Ginth, profesor fyziky z našej školy. Psa som nevyzliekol, ale zomrel. Mňa neobesili a ani sa mi nič hrozné nestalo. Nedožvedeli sa to ani

rodíčia. Neboli ani pletky s políciou. Vedeli ste, že vražda psa nie je trestná? Teda každéčo by sa vymyslieť dalo, ale zabijete psa a vlastne akoby sa nič nestalo. Pomohlo mi, že Ginth bol z celého môjho činu úplne preč. Bol hotový. Jediné, čo mi prikázal, bola návšteva výchovného poradcu. Nič viac a nič menej. Celú túto záležitosť hodil naňho.

Výchovný poradca ma poslal za serióznym psychológom. Ten mal v podstate málo informácií o tom, čo som spravil. Vedel, že som zabil psa. A uznáte, že to by teda aj menej inteligentný človek ako ja dokázal využiť vo svoj prospech. Nakoniec celá terapia spočívala v tom, že sa pán psychológ snažil pomôcť mojim depresiám po tom, čo som na bicykli zrazil psa. V duchu som sa každému sedeniu veľmi smial. Zavraždiť psa pri troche šťastia teda nie je žiaden problém. Ale tie viečka, tie ostávajú záhadou.

VI.

A potom to prišlo. Mój príbeh naberal spád. Sami isto viete, čo musíte vykonať, keď vás niekto našťve.

A tak prišla na rad domovníčka nášho domu. Zamykať večer bránu, keď som nechal kľúče doma. Kto to keď videl. Čo čakala, že niekto ukradne zábradlie? Trpela. Oficialna smrť: pád zo schodov. Necht jej malička sa však polícii nikdy nájsť nepodarilo.

Nikdy nevysvetlené ostali dve mŕtve telá dvoch, najmä zavčas rána usilovne pracujúcich smetiarov, nájdených na smetisku. Podľa mňa je ráno určené na spánok.

Nevrlá teta predavačka, učiteľka v škole, nepríjemný šofér. Naše mesto čoraz viac bolo svedkom nepríjemných náhod a zhôd okolností. Pustený plyn, požiar, lúpežné prepadnutie, ... Dnešný svet už veru nie je bezpečný. Aspoň nie pre ľudí, ktorí sa nevedia slušne správať.

VII.

Lars vedel, že zvyšné knihy sú už nudné. Samozrejme ich ešte čítal, ale čoraz viac sa začal venovať Nostradamovým veršom. Zisťoval každého a časť sa aj splnila. Opäť niečo zarobil. Ale do pozornosti sa už dostať nechcel. Jedného dňa ho však niečo začalo trápiť. Bolo jasné, že tentokrát to vyjde. Tie verše boli jasné. Jasnejšie ako čokoľvek predtým. Tolko nevinných. Slovo smrť sa nachádzalo v každom verši. Musí ho zastaviť. Mŕtvych by bolo priveľa, ak nie vôbec všetci. Ešte je čas. Čas zastaviť to vraždiace monštrum.

VIII.

Zistil si, že jeho meno je Paul Dyke. Lars sa ho rozhodol vypátrať. Nemal ešte ďalší plán. Larsove prvé kroky viedli na poštu. Telefónny zoznam. Záznam nenájdený. A tak Lars zašiel na úrad, kde vedú záznamy o narodených ľuďoch. Záznam nenájdený. Je takmer isté, že Paul Dyke nie je z rovnakého mesta ako Lars, koniec koncov, bola by to veľká náhoda. Lars sa začal obávať, že ho nenájde. Pochybovať o výklade veršov ale nebolo možné.

Lars musel vyhľadať svojho strýka. Strýko pracoval ako policajt. Lars mu len povedal, že hľadá Paula Dyke a strýko sa na viac ani nepýtal. Po pár dňoch sa mu strýko ozval s adresou.

Lars vyhľadal dotyčnú adresu. Paul tam býval. Nemusel dlho čakať, kým sa Paul vybral na nákupy. Po čase sa vrátil. Lars bol rozrušený. A kto by nebol, keďby

vedel, že človek, na ktorého sa pozerá, zabije počas svojho života svojimi činmi viac ako miliardu ľudí. Larsov plán sa končil. Vymyslené to mal len potade. Čo teraz? Má ho zabiť? Dá sa Paul nejaký zmeniť?

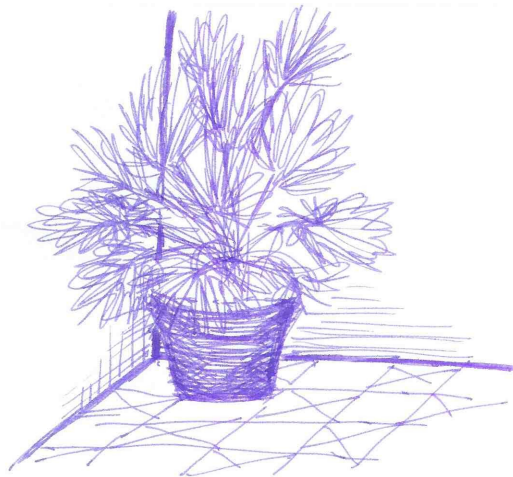
Rozhodol sa sledovať ho. Tíško sa díval, ako Paul odniesol nákup a vyšiel opäť z domu. Namieril si to pomalým krokom k Hlavnému námestiu. Larsovi sa aj pomalým krokom takmer stratil z dohľadu. V poslednej chvíli ho ale zazrel, ako popri lavičkách vošiel do banky.

IX.

Sedel som na lavičke pred bankou. Bol už čas. Dlhو som si veru neposedel. Je čas ísť. Vstal som a vošiel do banky.

Nový domovník bol v banke a ani netušil, že dnes umrie. Mal šťastie. Dnes totiž nezomrie sám, pretože len predvčerom som dostal dobrý nápad. Po hádkach s ním by som bol tak, či tak podozrivým. Ale ak zabijem viac ľudí naraz, nikoho ani nenápadne spájať ma s domovníkom. Štúdium chémie mi konečne prišlo vhod. Vošiel som len na otočku a nenápadne položil tašku s balíčkom na podlahu pri kvetináči. Bol som už von, keď som začul výbuch. Okoloidúceho tučniaka pred banky len tak odhodilo. Teraz sa zbiera a vyzeral byť mimo. Pozeral sa síce mojím smerom, ale iba neprítomným pohľadom. Tučniak si zapamätá akurát tak stánok s hotdogmi.

X.

Ranné noviny mali priniesť dobré správy. A tak som sa do nich hneď pustil. Obvykle čakám, až kým ma k čítaniu nevyzve veľká potreba. 28 mŕtvych ľudí v banky po bombovom útoke. Pekný titulok. Začal som čítať. Neznáma nálož, neznámy páchatel',... to sú mi ale veci. Nedivil by som sa, keby napísali, že vybuchol

kvetináč. Na konci článku ešte nezabudli uviesť kompletný zoznam mŕtvov.

Harold Blair, Tom Clarke, Margaret Cyllie, Paul Dyke, Robert Everton... Ale to ďalšie meno... To nie. Clarke bol mŕtvy a v našom dome už nevymyslí žiadnu ďalšiu hlúposť. Tým to malo skončiť. Malo tu byť ešte pár neznámych mien a nie meno môjho otca. Ved' som ho tam vôbec nevidel. Čo som to len spravil. A mama. Prvýkrát som oľutoval nejakú vraždu. Chodil som rozčúlený po byte celý deň. No teraz už viem, že s tým nemôžem ďalej

žit. Ostril som ho asi pol hodinu no nakoniec som aj tak vzal ten tupý. Začínam na strane malička a postupne ťahám až k palcu. Hnusne to bolí, najmä keď sa nožom dotýkam kostičky vedúcej k palcu. Už nikdy nezistím, či viečka psa tvorí iba koža a ako sa skrúcajú ďatle, keď im

niekto zavrta do zobáka. Ale to nevaďí, aspoň bude mať otec radosť, že už nikomu neublížim. Som rád, že som ešte teraz pred koncom dostal nápad. Vezmem do ruky veľký kovový popolník a otvorím okno. Trafil som ju rovno do hlavy. No minútím posledných síl padám na zem. Už nezistím, či som tej starene vážne ublížil.

